

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LOHTAJALLA

Siipiesi suojaan rientävät ihmislapset – Lähetysjuhla 29.06.2013 klo 10:30

Pekka Huhtinen

”ENNEMMIN TULEE TOTELLA JUMALAA KUIN IHMISIÄ!” (Apt. 5:29)

Näillä sanoilla apostolit linjasivat lähetystyön luonteen ikiajoiksi tässä maailmassa. Apostolit ja marttyyrit ovat näyttäneet meille jalon esimerkin, miten lähetystyötä tehdään vaikeissa ja suorastaan mahdottomissakin oloissa. Ilman tätä linjausta ja sen noudattamista meillä ei olisi evankeliumia keskellämme. Ja ellemme tänään seuraa tätä linjausta lähetystyömme jämättä paikoilleen näivettyen pelkiksi humanitaarisiksi projekteiksi.

Suomessa on kuluneen kevään aikana kysely kuuluvasti ja näkyvästi, tarvitaanko lähetystyötä? Kysyn samaa hieman toisin: ”Tarvitsemeko Jeesusta? Ja jos tarvitsemme, niin mitä varten?” Jos kysymme tätä vapaa-ajattelijalta, vastaus on ilman muuta ”ei”. Kun kysymme asiaa Raamatusta, vastaus on yksiselitteisesti ”kyllä”. Syntiinlankeemuksen ja kadotuksenalaisuuden vuoksi koko ihmiskunta tarvitsee Jeesusta pelastuakseen.

Uutta testamenttia lukiessa lähetystyön välttämättömyys tulee vastaamme miltei joka sivulla. Ja jopa niin painokkaasti, että Kristuksen kirkon toiminnallinen olemus on yhtä kuin lähetystyö. Tämän vuoksi *kirkon lähetysten* sijasta olisikin perusteltua puhua *lähetysten kirkosta*. Miksi näin? Koska Kristuksen kirkko on tässä maailmassa vain ja pelkästään pelastuksen evankeliumin kokonaisvaltaista julistamista varten. Pelastustyöstä on kyse.

Kysyessämme tarvitaanko lähetystyötä, kysymme itse asiassa, tarvitaanko pelastusta, tarvitsemeko syntisten Vapahtajaa? Ja jos Jumalan sana on vähänkin valaissut sisikuntaamme, pusertuu sydämestämme rukous: ”Herra auta, me hukumme.” Vain Jeesus voi hukuvan pelastaa – ei kukaan muu.

Millainen oli lähetystilanne Rooman valtakunnassa silloin, kun Pietari ja muut apostolit linjasivat, että ”*Ennemmin tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä*”? (Apt. 5:29) Millaisen riskin apostolit ottivat opettaessaan näin? – Lähetysmäärärahoja heiltä ei ainakaan voitu viedä, koska sellaisia ei ollut. Miten valittu linjaus suhteutuu raamatulliseen esivaltateologiaan ja esivallan kunnioittamiseen? Menettikö kirkko tuon linjauksen vuoksi laajat yhteiskunnalliset vaikutusmahdollisuutensa? Olisiko tuon ajan kirkon pitänyt sittenkin ottaa eettiset ohjeistuksensa hallitusvallalta tai peräti keisarilta?

Epäilemättä alkukirkon kristityt eivät etsineet kahakoita vaan noudattivat apostolista neuvoa ”*Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.*” (Rm. 12:18). Tämä on myös meidän tiemme. Kuitenkin Luterilaisissa tunnustuskirjoissamme, joihin evankelisluterilainen kirkkomme ja Sley ovat sitoutuneet, linjataan apostolisen opetuksen mukaisesti:

”*Kristittyjen tulee välttämättä totella esivaltaansa ja sen lakeja, mikäli ne eivät käske tekemään syntiä, sillä siinä tapauksessa heidän tulee totella enemmän Jumalaa kuin ihmisiä.*”
Augsburgin tunnustus XVI

Lähetystilanne alkuvuosisatoina Rooman imperiumissa oli vaikea. Paineet tulivat niin juutalaisten kuin pakanoiden taholta. Juutalaisten uskonnollinen eliitti ja hallintokoneisto tekivät kaikkensa lähetystyön tukahduttamiseksi. Suurin törmäys koettiin suhteessa

keisariin, jota kristittyjenkin olisi pitänyt kumartaa ja palvoa herranaan. Tilanteen vaikeutta lisäsi se, että Jeesus oli opettanut esivaltaa kunnioittaen antamaan ”*keisarille, mikä keisarin on...*”. Kristityillä oli suuri kiusaus selittää keisarin palvonta vain esivallan kunnioitukseksi ja siten välttää vainot ja marttyyrius. Kaikki eivät kestäneetkään noissa paineissa.

Mikä auttoi kestäämään paineitten keskellä? Miten löytyi kristillisen uskon mukainen tie eteenpäin? Kirkon toimintaa hallitsi Pyhän Hengen antama kutsumus ja into Herran työssä sekä vankkumaton luottamus Jumalan sanaan. Elettiin Jeesuksen ylösnousemusriemun ja helluntain rohkeuden aikaa. Otettiin todesta Jeesuksen opetus, että pelastuaksemme ja taivaaseen päästäksemme tarvitsemme uskon ja kasteen. Kirkon lähetystoiminnalle ei ollut eikä ole vaihtoehtoa.

Millaiset puitteet ja eettiset ohjeistukset Rooman valtakunta tarjosi kristilliselle lähetystyölle? Mitkä arvot hallitsivat yhteiskunnassa ja miten hyvin tai huonosti ne sopivat kristillisiin arvoihin? Rooman valtakunnan elämänmenossa löytyvät aivan samat ilmiöt, jotka kohtaamme maallistuneissa länsimaissa Suomi mukaan lukien. Lasten heitteillejättöjä oli paljon. Abortit olivat yleisiä, koska sikiölle ei annettu ihmisarvoa. Eutanasia hyväksyttiin varsinkin kivuliaasti sairaiden ja vammaisten kohdalla, sillä ihmisen katsottiin voivan päättää niin elämästä kuin kuolemasta. Seksuaalinen hurjastelu oli arkipäivää. Luonnonvastainen sukupuolielämä samaa sukupuolta olevien kesken oli yleistä ja avioerot lisääntyivät. Uskonnollisesti elettiin sekoitususkonnon eli synkretismin aikaa, jossa vierastettiin opetusta vain yhdestä pelastustiestä ja ehdottomasta totuudesta. Tavoiteltavaa oli kaikki se, mikä tuotti mahdollisimman paljon nautintoa ja mielihyvää. Elämä oli ”leipää ja sirkushuveja”. – Kuulostaako tutulta? No tuota valtakuntaa ei enää ole!

Tähän kaikkeen kirkko sanoi ehdottoman ”EI” sanoutuen irti väärästä kuuliaisuudesta ja väärästä esivaltauskollisuudesta. Mitä tästä seurasi? Selkäsaunoja, ehdoton julistus- ja toimintakielto, vainoja, häpeää ja muita vaikeuksia. Mutta kirkon itsensä kannalta vaikutus oli yllättävä: Syntyi herätyksiä, kirkko kasvoi ja vahvistui. Kaiken kukkuraksi kristityt iloitsivat ja pitivät kunnia-asianaan kärsimystä ja häväistystä Jeesuksen nimen tähden (ks. Apt. 5:41). Miten me kristittyinä ja kirkkona reagoimme tänään, kun kansa vaatii leipää ja sirkushuveja ja kun klassisen lähetystyön oikeutus kyseenalaistetaan? Ja kun meiltä vaaditaan raamattuneutraalia kristinuskoa.

Kysyttäessä, onko meillä oikeutusta tehdä lähetystyötä, joudumme lähestymään asiaa myös yhteiskunnallisten lakien kautta. On hyvä muistaa, että lähetystyötä tehdään tänäänkin useissa maissa vaarallisissa oloissa ilman laillista oikeutta, niissä puitteissa, mikä on mahdollista. Kun puhumme hengellisestä kutsumuksestamme, lähestymme asiaa Jeesukselta saamamme tehtävän kautta. Ihannetilanne olisi, että meillä olisivat molemmat; sekä esivallan suoma laillinen oikeutus että hengellinen kutsumuksemme. Silloin toiminta on täysin mahdollista yhteiskunnan säätämien lakien, asetusten ja ohjeistusten puitteissa. Mutta tilanteessa, jossa lait ja ohjeistukset muuttuvat Jumalan sanan vastaisiksi, meille jää vain kutsumuksemme, joka on suurempi kuin yhteiskunnallinen toiminnallinen oikeutemme. Rohkaisuna saamme muistaa, että lähetyksen Herralla, joka sinua ja minua tänäänkin kutsuu, on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Häneltä meillä on sekä ajaton kutsumus että maailman loppuun asti voimassa oleva valtuutus riippumatta siitä, mitä yhteiskunnalliset säädökset ja ohjeistukset kulloinkin sanovat.

Haluamme pitää lähetystyössämme ohjeena Pyhää Raamattua niin opin kuin elämän

kysymyksissä riippumatta ympäristön trendeistä ja tilastoista. Haluamme hoitaa oman osuutemme Jumalan valtakunnan työssä nöyrällä ja aralla tunnolla tietäen, että palveluksemme on mahdollista vain Pyhän Hengen antamalla viisaudella, voimalla ja uskalluksella. *“Jos ei Herra huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät.”* (Ps. 127:1). Jumala on luvannut rakentaa seurakuntahuonettaan armovälineittänsä kautta – ja jopa meidänkin välityksellämme.

Autuaat hullut / Väinö Havas

Hullu Mooses!

Turhan tuskan alle

lähdit tielle ahtahalle.

Hovin suojissa mahtavan

olisit kuunnellut käskyjä Jumalan

taitavasti, malttavasti.

Hullu Aamos!

Miksi nousit vaivaan

sanansaattajaksi taivaan?

Luona laumasi lauhkean

olisit tyyntänyt rintasi riehunnan,

nöyränä ja kylläisenä.

Hullu Luther!

Miksi rauhasi heitit,

kirkon portin väittein peitit?

Olisit kaavussa oppineen

uuden uskosi kantanut hiljalleen,

harkitusti, hillitysti.

Hullut, hullut!

Tie on liian kaita,

päiväin kulku riemunsaita.

Mutta keskellä tuskien

rauha hohtaa pohjasta katsehen.

Te kaikki olette autuaita.

Rukous:

Herra siunaa kirkkomme ja koko kristikunnan lähetystyötä kaikkialla maailmassa. Siunaa ja vahvista yhteistyökirkkojamme eri puolilla maailmaa. Suo ettemme kirkkona ja kristittyinä turvautuisi tämän maailmanajan voimiin vaan Pyhän Henkesi johdatukseen. Säilytä keskuudessamme puhdas, autuaaksi tekevä evankeliumi. Rohkaise meitä olemaan todistajinasi niin sopivalla kuin sopimattomalla ajalla. Avaa korvamme kuulemaan Sanaasi ja anna voimasi noudattamaan Sanaasi. Suo pian koittaa sen päivän, jolloin evankeliumi on saarnattu kaikille kansoille ja Sinä, Herra Jeesus, tulet takaisin. Tule Herra Jeesus. Amen.